

EEN ONMACHTIG VERLANGEN

JAN VAN ZOMEREN

Voorwoord

Verlangen is de diepste behoefte van de mens. Het biedt kansen op een zorgeloos bestaan en het schenkt hoop als het geluk aan onze deur voorbij gaat. Het verlangen beroert een goddelijke vruchtbaarheid die de boom des levens doet bloeien en seizoenen doet ontspringen. In de schaduw van het verlangen, onzichtbaar voor het oog, wordt het lijden onvermijdelijk gevoed. Een groeiende duisternis schuilt in de buik van onze ziel, klaar om toe te slaan en ons te verlossen van illusies en bekoringen. Deze eindeloze cyclus van verlangen, lijden en verlossing verkleurt ons wereldbeeld en corrumpeert ons perspectief. In het aangezicht van het verlangen is de waarheid een feilbaar relikwie.

Een onmachtig verlangen schetst een mozaïek aan waarheden en verlangens, die zowel vertroebelen als verduidelijken, reguleren en ontregelen. Het is aan u, de lezer, om de schuilplaats van het verlangen en het ware gezicht van de waarheid in deze roman te ontdekken, te ontrafelen en te duiden.

Dit boek bestaat uit twee verbonden verhalen die onafhankelijk te lezen zijn. Ze bestrijken dezelfde tijdsperiodes, omvatten dezelfde feitelijke gebeurtenissen en kennen dezelfde hoofdpersonages. U kunt in vrijheid kiezen met welk verhaal u wilt beginnen. Verlangt u naar het verhaal van Thomas, de vlotte verkoper met een onmogelijke missie, of naar het verhaal van Sofia, de jonge studente met een bezwaard verleden?

Geef uw verlangen vorm, maak uw keuze en laat uw waarheid inkleuren.

Inhoudsopgave

Woord vooraf	11
De avond waarop alles begon	13
Hoe de nacht de ochtend liefdevol omarmt	44
Een verbindende bevrijding	68
Jij bent wie ik ben	88
Wie weet waarom de wereld danst	108
Een moment van fatale onbezonnenheid	133
Zoals het lot de schemering schildert	149
Niemand kent de waarheid	172

Thomas

Een verhaal van schreeuwende, zielverheffende verdoving

Woord vooraf

“Als ik toen wist wat ik nu weet, zou ik zonder geveinsde stelligheid en varend op een geheel ander kompas de sprong naar het verlangen alsnog hebben gewaagd. Ik weet dat niemand me gelooft, maar ik heb nog maar één wens. Ik wil dat de waarheid recht wordt gedaan. Zoals het hoort en zoals het moet zijn. Ik wil de werkelijkheid herontdekken die zichtbaar was toen de maskers vielen in het aangezicht van het eeuwig brandende vuur.”

Ik staar machteloos voor me uit en aanschouw de chaos van het nachtelijke politiebureau met een niet verholen, intense verslagenheid. Mijn gebroken lichaam rust hier, maar mijn ziel zweeft langs de stralende flarden van een trieste verlossing.

De avond waarop alles begon

Met een daverende knal slaat het zwarte plastic tegen de grote kunststof tafel. Het contactmoment, kort en inwisselbaar op de tijdslijn van een geïnspireerd mensenleven, levert een harde, doffe dreun op. Het voorheen perfect glanzende tafelblad trilt gloeiend na onder het kortstondige moment van opwellende agressie. Ik schud mijn hoofd, bal mijn vuisten en kijk met lege ogen naar buiten.

“Wat een eikel! Wat een enorme klootzak!” is het enige dat ik uit kan brengen. Mijn stem slaat over en een onverdeeld verdriet dient zich aan. Ik negeer het zoals ik altijd doe en wandel heen en weer langs een gespiegeld raamoppervlak, dat uitzicht biedt op een modern uitziend bedrijvenpark.

Mijn vingers trommelen onophoudelijk tegen mijn dijbeen. Zelfs het aangezicht van de smetteloze lucht kan mijn woede niet bekoelen. De perfecte blauwheid wakkert mijn boosheid juist aan en zorgt voor een onverhuld ongenoegen. In deze staat van intense ontregeling springt de zon vanachter een Amsterdamse wolkenkrabber tevoorschijn, die deze definitie in een stad als New York vast niet zou mogen dragen. De zonnestrallen prikken ongemeen fel in mijn ogen.

“Verdomme!” roep ik en ik laat met een ruk de luxaflex zakken. In een gecontroleerde vrije val stort de metalen waaier naar

beneden, klaar om te pletter te slaan op een witte verwarmingsradiator. Met uitbundige voldaanheid zie ik het hulpeloze metaal zijn onvermijdelijke einde naderen, wetende dat slechts een goddelijke interventie het naderende noodlot af zal kunnen wenden.

“Precies. Zo moet het! Gewoon doen wat ik zeg of anders de prijs betalen”, grom ik vanuit de hoogte, terwijl de metalen zwanenzang door een simpele, kordate beweging van mijn hand wordt getemd. De rust keert terug. In de buitenwereld, welteverstaan. In mijn gedachten, verscholen en ingekapseld door hardnekkige, oude structuren, heerst de kolkende onderstroom van de razernij.

Ik neem plaats op mijn luxe bureaustoel, die onder mijn gewicht slechts enkele millimeters opveert en zie dat de hoorn van de telefoon op de rand van de tafel balanceert. Het is een levenloos ding dat desalniettemin de macht heeft om het verdere verloop van mijn dag te maken of te breken. Ik schuif mijn stoel achteruit en reik instinctief met mijn rechterhand naar de bungelende hoorn, terwijl mijn voeten de wieltjes van de stoel lichtjes naar voren dirigeren. Voorzichtig schuifel ik dichterbij en pak de telefoon beet voordat hij zijn evenwicht kan verliezen en een tweede botsing met de werkelijkheid onvermijdelijk zou zijn geworden.

Het gladde oppervlak voelt klam en vochtig aan. Mijn hand moet tijdens het frustrerende klantgesprek transpiratie hebben afgegeven. Ik veeg de natheid achteloos weg en dep de telefoon met de achterkant van de linkermouw van mijn overhemd.

Ik bestudeer de contouren van mijn handen en controleer zonder nadenken de rest van mijn uiterlijke vertoning. Mijn overhemd is wit, zit nauwsluitend langs mijn licht gespierde postuur en de kleur steekt fel af tegen mijn gebruide huid. De naad, precies op het midden van mijn mouw, is scherp en perfect zichtbaar.

Mijn kleding geeft de belijning aan tot waar de wereld mag komen. Het is precisiewerk dat nauw luistert. Ik heb vanochtend zeker twintig minuten staan strijken om het risico op oneffenheden gedurende de dag te minimaliseren.

Dit overhemd is het beste en het mooiste dat ik heb. Het is een perfect zittend kledingstuk waar ik een machtige grandeur aan ontleen. Er kan een stropdas op, maar vandaag heb ik daar bewust niet voor gekozen. Er zijn immers dagen dat een man zonder kan. Het bovenste knoopje van mijn shirt zit los en mijn nek kan zich losjes en in alle sierlijkheid bewegen. Over de rug van mijn stoel hangt een zwart colbert. Het heeft een fijn wit streepje, dat door een Italiaanse kledingmaker uit Como met de hand is aangebracht tijdens een exclusief en ambachtelijk werkproces. Ik voel aan de fijne stof, die zich, zoals altijd, graag laat aanraken. Een sensuele verzuchting streelt mijn huid en mijn hart lijkt de razernij definitief uit mijn lichaam te willen pompen.

Ik sluit mijn ogen en zucht diep. De fysieke zwartheid achter mijn oogleden brengt hernieuwde stilte en mijn voeten verlaten de grond. Ik zweef weg van de narigheid en voel tevredenheid en trots. Mijn unieke vermogen om van niets iets te maken blijft een inspirerend talent. Dat mag ik nooit vergeten. Ik hoef me

niet neer te leggen bij wat anderen me willen doen geloven. Ik ben gewoon een fantastische verkoper. Ik heb mijn lot in eigen handen en iedereen die daar anders over denkt, kan simpelweg de modder inzakken. Ik zal ze de helpende hand niet reiken als het moeras ze op dreigt te slokken. Ik zal slechts observeren hoe ze wegzakken en toezien hoe de paniek in hun ogen om genade schreeuwt. Ik zal een sigaret opsteken en wachten totdat het modderige water zonder rimpels is. Op dat moment zal het kraakhelder zijn. Ik ben de man om wie alles draait. De rest is bijzaak.

“Gaat het een beetje?” De stem van Rob verstoort mijn fantasie. Ik open mijn ogen en schud mijn schouders los. “Ach, het gaat wel. Die rotklant wilde me niet tegemoet komen. Nog geen millimeter. En dat terwijl ik hem de perfecte aanbieding heb gedaan. Hij snapt echt niet wat ik voor hem kan betekenen. Ongelooflijk, maar waar. Hij beseft niet dat ik een wereld voor hem kan openen die zijn voorstellingsvermogen te buiten gaat. Het geld ligt zo voor het oprapen en hij hoeft er niet eens iets voor te doen! Ik begrijp werkelijk niet wat mensen soms bezielt. Jij wel?”

“Wie was het? Eriksen zeker, van KPN ... Ach, dat weet je toch. Dat is een onwetende eikel! Daar heeft nog nooit iemand enig commercieel besef aan kunnen slijten. Trek het je niet aan. Het ligt niet aan jou!”, antwoordt Rob misprijzend.

De uiteinden van mijn lippen krullen omhoog. Zoals altijd is Rob in staat om de relativiteit van het leven in vloeiende *oneliners* te ontrafelen.